

Legi rele pentru inimi împietrite

Joi, 14 decembrie 2006

Gili Cârstea

Este evident pentru oricare cititor al Bibliei că Hristos a avut o credință cu totul diferită de cea a contemporanilor Săi. Și totuși, El Se născuse într-o familie membră a bisericii lui Dumnezeu, participase din pruncie la serviciile divine de sabat, unde ascultase aceleași predici ca toți ceilalți, studiasse aceeași Scriptură ca toți ceilalți și participase la viața bisericii alături de toți ceilalți. Cum se explică atunci deosebirea uriașă dintre credința Lui și cea a bisericii din care făcea parte, deosebire care L-a așezat în conflict mortal cu teologia vremii?

Cum a reacționat biserica atunci când El a început să vorbească deschis despre credința Lui? Unii credeau că nu este nimic altceva decât un puseu de teribilism, specific vârstei, și care se va stinge odată cu trecerea timpului. Alții credeau că este una dintre multele erezii cu care s-a confruntat mereu poporul lui Dumnezeu, iar datoria lor era să rămână la vechile hotare ale credinței populare. Alții credeau că El este un om bun, dar destul de naiv să creadă că poate schimba credința dată sfinților odată pentru totdeauna, pe care ei, evident, o păstrau în toată puritatea ei. Doar preoții cei mai de seamă au sesizat că noua învățătură este capabilă să distrugă cu totul credința lui Israel, lucru care pune în pericol mortal existența bisericii lui Dumnezeu.

Nu este greu să înțelegem lupta înverșunată a administrației de a combate fiecare învățătură nouă care se răspândea în popor venind dinspre grupul ucenicilor. Amvoanele din Israel prindeau o nouă viață, iar de la înălțimea lor curgea către popor un șuvoi uriaș de argumente scripturistice care demonstau că Învățătorul din Nazaret este eronat. Iar argumentele nu puteau fi combătute, deoarece Scriptura chiar vorbea diferit de teologia ciudată a lui Isus, care nu se putea sprijini pe un “așa zice Domnul.”

Mai mult, Domnul Hristos declara public viziunea Sa contrară unor comandamente de neschimbat ale scrierilor lui Moise. El nu interpreta “mai profund” un adevăr vechi, așa cum ne place nouă să credem, ci pur și simplu îl înlocuia cu altul opus, pentru care nu avea autoritatea unui “stă scris.” Iată câteva exemple:

“Ați auzit că s-a zis: ‘Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.’ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Mat 5:38-39).

Aceasta nu era o aprofundare a unui adevăr valabil, ci chiar opusul lui. Noul adevăr ce trebuia acceptat nu putea fi susținut cu Scriptura, deoarece “în vechime” nu se vorbea așa. Era un “vin” nou, care trebuia pus în burdufuri noi. De aceea burdufurile vechi, fiind mai numeroase, s-au împotrivit luminii noi.

“Ați auzit că s-a zis: ‘Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.’ Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Mat 5:43-44).

Nici aici nu era vorba despre o corecție a unui adevăr înțeleș greșit, ci de înlocuirea lui cu altul nou. Vrăjmașul care în trecut trebuia urât, acum trebuia iubit, binecuvântat și ajutat.

Domnul Hristos explică motivul pentru care “în vechime” Dumnezeu a trebuit să vorbească altfel copiilor Săi: “Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta” (Marcu 10:5). Această explicație este puternic susținută de Scriptură, în capitolul răzvrătirii, Ezechiel 20:

“Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie. N-au urmat legile Mele, ci au lepădat poruncile Mele pe care trebuie să le împlinescă omul, ca să trăiască prin ele, și Mi-au pângărit peste măsură de mult Sabatele Mele. Atunci am avut de gând să-Mi vărs mânia peste ei în pustie, ca să-i nimicesc. Dar am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor în fața cărora îi scoasesem din Egipt... În pustie, Mi-am ridicat iarăși mâna spre ei, și le-am jurat că am să-i împrăști printre neamuri, și să-i risipesc în felurite țări, pentru că n-au împlinit poruncile Mele, și au lepădat învățăturile Mele, au pângărit Sabatele mele, și și-au întors ochii spre idoli părinților lor. Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune, și porunci prin care nu puteau să trăiască.”

Observați ultima parte a acestui pasaj: “Le-am dat și legi care nu erau bune.” Care erau aceste legi “care nu erau bune”? Întreaga colecție a legilor justiției omenești, de care trebuiau acum să asculte de frică. Ei nu au voit să se supună legii lui Dumnezeu, o lege morală, a libertății, o lege în care nu există constrângere și amenințare cu forța. Lepădând legea lui Dumnezeu, și întorcându-și “ochii spre idoli părinților lor,” ei se expuneau tiraniei diavolului, iar istoria sacră este plină de episoade în care au fost măcelăriți de el ori de câte ori au alungat protecția legii morale. Un popor cu inima împietrită nu poate fi păstrat într-o stare de minimă decență decât printr-o legislație autoritară și fără milă.

Pe tot parcursul călătoriei lor din Egipt către Canaan, ei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a legii Sale, așa cum spune Ezechiel în capitolul 20. Odată ajunși în Canaan, ei au cerut un împărat, refuzând astfel călăuzirea lui Dumnezeu printr-un profet. Au vrut să fie “ca neamurile, ca familiile celorlalte țări” (Eze 20:32). Aceasta însemna justiție omenească, pedepse omenești, legi care “nu erau bune,” dar care păstrau o aparență de ordine, strict necesară supraviețuirii unui popor cu inima împietrită.

Secole de-a rândul a trăit poporul ales sub jurisdicția omenească a unor legi care nu erau bune, până au ajuns să creadă că ei sunt guvernați de legea lui Dumnezeu. Hristos a venit să răstoarne această credință eronată, descoperind frumusețea legii lui Dumnezeu, cu totul opusă acelor legi prin care ascultarea este obținută doar de amenințarea cu moartea.

Nu poate exista timp mai măreț în care să trăiești decât acela în care “adevăruri în întregime noi” (FCE 473) sunt oferite poporului lui Dumnezeu, atunci când bisericii i se descoperă “adevăruri noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice” (TM 70). Istoria arată că, de cele mai multe ori, cei mai mulți din biserică au ratat asemenea clipe de oportunitate.

Iar istoria are un cusur neplăcut, acela de a se repeta atunci când nu este cunoscută.